

TRAVESSA DE CATALUNYA A PEU5ª ETAPA TIVISSA-LLABERIA (19,2 Km , 58 participants)

PORTAL DE L'ESGLÉSIA DE SANT JOAN DEGOLLAT

/ 3 de Març de 1985 /

Després de les esgotadores festes del carnaval el nombre de participants no augmenta pas gaire respecte a l'etapa anterior.

A les sis de la matinada sortim del lloc acostumat amb un autocar de l'empresa MONNIC. L'itinerari transcorre per l'autopista A7 fins a la sortida nº 38 de l'Hospitalet de l'Infant, i d'aquí enfilem la carretera de Vandellòs fins arribar a Tivissa.

He de dir, que en l'anterior etapa, hom va decidir de fer en aquesta un dinar de germanor en un restaurant. El Sr. Muela, com ha bon organitzador que és, se'n va encarregar de contactar amb el restaurant que hi ha al davant de la piscina pública de Tivissa. Mentre circulem per l'autopista, l'home, amb molt bona fe, ens fa a tots la suggerència de realitzar l'etapa d'avui al revès, és a dir en sentit contrari (de Llaberia a Tivissa) perquè així en acabar la marxa ja estariem davant el restaurant on hem de dinar.

Naturalment, l'opció és rebutjada ja que surt de tota lògica invertir de l'itinerari.

Esmorzem en una plaça que hi ha entrant al poble perquè els bars encara estan tancats. A les nou en punt comencem la marxa passant pel davant dels bugaders públics i de la piscina municipal, enfilant una avinguda d'arbres plataners. Sortim, doncs, de Tivissa per la carretera de l'Hospitalet de l'Infant. Al cap d'una estona la deixem per agafar un camí carreter, en angle recte, cap a l'esquerra, que davalla vers el fons del barranc de les Moles.

INSTANTANIES DE GRUP AL POC D'INICIAR-SE LA MARXA

Quan hi arribem, el travessem agafant un sender ascendent en un paratge semi-estepari, amb petits bosquets aïllats. En finir la llarga pujada (460m), la visió sobre la vall de l'Ebre és excel·lent: a primer terme veiem la serra d'Almós, al fons Móra i, als nostres peus, el poble de Tivissa.

Des d'aquí iniciem la primera sifonada vers el barranc del Montalt; primerament passem a frec del mas del Bassot, que té una cisterna d'aigua potable; seguim per uns camps de cultius abandonats i més endavant trobem una altra masia també abandonada.

PRIMERA PARADA DE DESCANS

Passem un petit i bonic grauet rodejat d'alzines i pel costat d'una caseta enderrocada. Seguim davallant fins arribar al fons de la vall de la Mafla; són aproximadament quarts d'onze quan tornem a travessar en dues ocasions més el torrent del barranc.

Novament passem a gual el barranc, per on hi havia hagut, un pont de troncs; el llit de la riera es aquí molt ampla, visió aquesta, que s'intensifica degut al pedregall de codols arrodonits. El pas esdevé dificultós o molest pel caminant.

Deixem el torrent agafant un camí ample per l'esquerra. Al cap de poc enfilem un corriol que traspasa uns camps de cultiu ermotats. Fem en aquest lloc una parada de descans, que aprofitem per a pendre algun aliment i per fer petar la xerrada.

Reprenem la marxa i al poc travessem el barranc del Montalt que seguim, per un camí paral·lel aigües amunt. Fem cap a una pista forestal; a la nostra esquerra tenim el mas de l'Eloi. Seguim pista amunt un bon troç, fins a deixar-la per un corriol, a mà esquerra del camí, que s'enfila amunt; a baix, a la dreta, resta el barranc del Montalt, que en aquest punt porta l'aigua procedent de la font del Gat.

LA FOU ES UN LLOC ENCISADOR

El sender remunta de valent pel vessant est de sota les singleres del Montalt, que guaitem sobre nostre. L'ascensió és llarga (uns tres quarts d'hora). S'acaba en assolir el coll del Montalt (602m), al peu del puig homònim. Hi ha una petita plaça, on hi fem una petita parada de descans; d'aquest punt s'albira, cap al S.O., el cim del Caro, d'on procedim fa ara tres etapes.

Iniciem una davallada molt pronunciada, pel vessant N. de la carena; d'aquí comença la segona sifonada vers el barranc de la Vall (340m). Quan arribem al peu del massís, trobem una cruïlla de camins carretes; avancem pel de la banda dreta, a l'esquerra queden les edificacions del mas del Collet (masia deshabitada, emplaçada en un lloc estratègic i acinglerat per sobre del barranc de la Vall).

Més endavant trobem un altre camí, a l'esquerra, que mena a Capcanes, senyalitzat com a sender de petit recorregut. Passem a gual el barranc de la Vall; en el llit del riu hi ha una abundosa deu d'aigua, és La Fou; aquí fem una parada de descans; de contemplació del lloc, d'altra banda molt atractiu i encisador degut al curs de l'aigua, abans d'emprendre l'última i més punyent ascensió de la jornada. Hom aprofita

aquesta estona per a omplir la cantimplora.

reprenem la marxa. Ben seguit arribem a l'aiguabarreig del barranc del Tortó i el de la Vall; deixem el camí que va de dret fins a Porta-deix, i també a Llaberia passant pel mas del Ramer.

El nostre GR s'endinsa per la vall del Tortó; aquí hem de creuar el riu amb cura de no mullar-nos els peus; després s'inicia l'ascensió per un grau al peu d'una espectacular cinglera.

MASIA ABANDONADA

El camí, sembla molt antic, guanya alçada ràpidament. Al cap de poc, s'albira, cap al N. el poble de Capçanes i, al fons, el Masroig (comarca del Priorat); la vall de Tortó a la nostra esquerra, resta a molta fondària; després de mitja hora llarga de pujada ens allunyem d'aquesta vall per a entrar en els primers altiplans de Llaberi .

Passem per la font de l'Horta, situada al peu del camí; ja molt propera al poble de Llaberia, on hi entrem, després d'una lleugera pujada, pel carrer de l'església.

El dia segueix bó, amb núvols i clarianes, hom agraeix el caminant.

El poble de Llaberia (700 metres d'altitud) pertany a la comarca de la Ribera d'Ebre i és en la part nord-oriental del terme municipal de Tivissa; el seu punt culminant es la mola de Llaberia (912m). L'església, dedicada a Sant Joan Degollat, és romànica amb absis semicircular segles XII - XIII.

El poble actualment es habitat per dues famílies; no hi ha botigues ni telèfon solament aigua i la possibilitat de pernoctar a la casa comunal que és sempre oberta.

ELS ARBRES FLORITS NO ENGANYEN L'ÈPOCA QUE ENS TROBEM

A l'entrada del poble hi ha una casa propietat d'en Josep Voltà, que molt gentilment ens obra, mostrant-nos un museu d'antiguitats de la pagesia i del conreu; a més a més, ens ofereix a tots de beure un excel·lent ví negre, de molt bon grau, fet en el mateix poble de Llaberia.

Per anar a cercar l'autocar hem de caminar aproximadament un quilòmetre per la carretera, doncs no hi ha lloc per girar en el poble i ha hagut de recular enrere fins el primer revol que hi ha un petit planet.

EL POBLET DE LIABERIA

Són aproximadament les tres de la tarda quan ens dirigim cap a Tivissa amb l'autocar per a dinar en el restaurant que abans hem mencionat. Acabats de dinar i de fer el cafetó, sortim a donar una volta pel poble.

Són les cinc de la tarda quan retornem cap a Vilanova pel mateix itinerari de l'etapa anterior, i sense cap contratemps a destacar.

BIBLIOGRAFIA: Gran Geografia Comarcal de Catalunya
Vol - 11 (Ribera d'Ebre)